

De staat van genade waarin **Felix Van Groeningen** zich nu al sinds 2004 bevindt, het jaar waarin hij debuteerde met 'Steve & Sky', houdt aan. Tot nu toe lijkt de cineast, nog altijd maar vijfendertig, met elke prent sterker te worden - hij beheerst het metier steeds beter, zijn stijl wordt toonvaster, zijn verhalen indringender.

Van Groeningens vormcurve loopt in stijgende lijn, maar zijn films worden wel alsmaar somberder. Vierden de geliefden in 'Steve & Sky' langs de lichtjes van de Kortrijksesteenweg nog volop de volheid en het vuur van de Liefde, dan kijken Elise (**Veerle Baetens**) en Didier (**Johan Heldenbergh**) recht in de afgrond van het graf.

Zeker, er gloeit veel liefde en hartstocht en muziek tussen de twee hoofdfiguren van 'The Broken Circle Breakdown', maar er branden ook andere, donkerder gemoedsstemmingen in het verhaal – droefheid, rouw, woede, doodsdrijf.

Het resultaat is een film die er akelig diep inhakt, die je verbijzeld en doorboord achterlaat, en die je middenrif raakt als een sluipmoordenaar. En dat zonder dat je ook maar één minuut het gevoel hebt dat iemand met overdreven geweld naar je hartsnaren zit te klauwen: *faut le faire*.

Er waren nochtans miljoenen manieren waarop het fout had kunnen lopen. 'The Broken Circle Breakdown' had, met een beetje tegenslag (of als **Lasse Hallström** in de regiestoel had gezeten) een pathetische ziekte-van-de-weekfilm kunnen zijn, een voluptueuze tranenorgie, een onuitstaanbare tranentrekker. Of het had allemaal op verfilmd theater kunnen lijken.

Maar de dialogen trillen van waarachtigheid, het camerawerk van **Ruben Impens** straalt een tactiele gevoeligheid uit, en de touch van Van Groeningen is delicaat en juist. En eens te meer is de cineast erin geslaagd om zijn acteurs naar topprestaties te stuwen: zowel Baetens als Heldenbergh staan te acteren met de verzengende intensiteit van twee terdoodveroordeelden die net voor de executie nog één keer hun emoties mogen loslaten.

Sommige scènes zijn ronduit hartverscheurend - 'Laat 'm stoppen,' hoor je op een bepaald moment iemand zeggen. En o mijn God, wat snijdt het als een mes door je heen, dat 'laat 'm stoppen'.

Dat de vierde van Van Groeningen nooit afglijdt naar klefheid, is ook de verdienste van de wondermooie muziek. Zo nu en dan grijpt Didier naar de banjo ('een instrument met een hoog punkgehalte') en waagt hij zich samen met z'n hillbillybandje (u herkent **Geert Van**

Rampelberg en **Robby Cleiren**) aan een onvervalst bluegrassnummer – melancholische, uit diepe dromen opstijgende countrymuziek waarin een oceaan van heimwee en smart besloten ligt.

De soundtrack geeft aan het verhaal van Elise en Didier gaandeweg de allure van een droeve ballad – een hartverscheurende snik uit een troosteloze steelstringgitaar.

We telden slechts één scène die zwaar – maar dan ook *fucking* zwaar - uit de toon valt: die waarin Didier voor een bomvolle concertzaal plotseling naar de microfoon grijpt en tot afgrijzen van Elise (en van onszelf) losbarst in een compleet overbodige en veel te nadrukkelijke monoloog over stamceltherapie.

Op dat moment voel je dat Heldenbergh, de fijnbesnaarde filmacteur, heel even capituleert voor Heldenbergh, de op de zaal spelende theateracteur. 't Is een merkwaardige faux pas, en de film heeft enkele minuten nodig om zich ervan te herstellen, maar wees gerust: Van Groeningen voert het verhaal naar een onwaarschijnlijk sterk einde.

En mocht u achteraf, wanneer u de mistige tinten van de herfst weer binnenstapt, net zoals wij de onbeheersbare aandrang voelen om te snotteren, wel, laat het oogwater dan maar vrijuit over uw wangen stromen, want zoals Gandalf ooit zei: 'Niet alle tranen zijn een kwaad ding.'